

Передмова

Я можу уявити собі НЕБЕСА ... уявити, як досягаю їх своїм розумом. З'ясувалося, що людям у всьому світі цікаво послухати про Небеса. Вони хочуть читати книжки про Небеса. Визнають вони чи ні, та всі прагнуть дізнатися, чи є життя після смерті. Зрештою, імовірність смерті стовідсоткова!

Після виходу моєї книжки *90 Minutes in Heaven: A True Story of Death and Life* («90 хвилин на Небесах: Правдива історія про смерть і життя»), де я розповідаю, як мене розчавила вантажівка і на півтори години, поки мене вважали мертвим, я потрапив на Небеса, люди часто запитували, чому б мені не продовжити писати про Небеса. Я поділився тим, що сам пережив на Небесах, та й усе. А доповнювати особистий досвід власними фантазіями вважаю лукавством. Мій досвід збігається з тим, що Біблія розповідає про Небеса. Багато відданих християн бачили схожі проблески життя після смерті, поділилися ними й отримали дуже різноманітні відгуки: від фарисейського скептицизму до безумовного прийняття. Окремі коментатори поставилися до близькосмертного досвіду зверхньо, зарозуміло та навіть вороже.

То де ж істина і кому вірити?

Біблія містить численні історії людей, які повернулися після смерті. Чи варто дивуватися тому, що сучасна медицина може повертати людей до життя? Зважаючи на лавину історій про пережите на Небесах, що з кожним роком лише наростає, мала б знайтися людина, пристрасно захоплена Святим Писанням, яка б випробувала їх усі на правдивість. На цей виклик відповів Джон Берк. Він не став робити особисті упереджені висновки, натомість обравши інший шлях: перевірити точність і достовірність свідчень про життя після смерті.

Нарешті хтось написав книжку, де чітко й зрозуміло висвітлив Небеса, пекло та все, що відбувається після смерті. Берк прискіпливо розглядає дивовижну добірку історій дуже різних людей і майстерно аналізує

кожен близькосмертний випадок. Він дійшов висновку, що ці люди не діляться потаємними подробицями аби з ким. Їм узагалі доволі складно таким ділитися. Багато хто не жадав цього бачити, й усе ж побачив. Але побачене, відчуте й почуте на Небесах вразило й змінило кожного і кожну з них.

Стоячи аплодую Джонові Берку і його сміливості. Він не побоювався порушити таку чутливу тему. І зробив це зі співчуттям, розумінням і наміром достукатися до кожного, хто шукає правди.

Кілька років тому мені випала честь отримати запрошення на інтерв'ю від теле- і радіоведучого Шона Ганніті. Шон хотів розпитати мене про Небеса. Я поділився своїм захопливим прибуттям до Небесної брами після нещасного випадку на дорозі. Ганніті здавався надзвичайно захопленим моєю історією, але раптом спитав: «На Небесах нудно?». Іншим запрошеним гостем програми того вечора був пастор церкви *Saddleback Church* й автор бестселера «Життя з метою» Рік Воррен. Він щиро розсміявся на запитання Ганніті. «Жартуєте? Небеса — славетне місце. Там не буває нудно!» — сказав він і завів розмову про надзвичайні розваги в Божому домі.

Небеса — справжнє місце. Що більше ми про нього знаємо, то з більшим нетерпінням чекатимемо там опинитися. Я люблю казати, що Небеса — підготоване місце для підготованих людей. Берк спершу викладає дослідження, приправлене гострими коментарями і критикою, а тоді ставить вирішальне запитання: чи ви готові до життя після смерті? Останній подих тут, наступний — у геть іншому місці! Коли готові до того, що станеться потім, ви чекаєте цього як свята. Берк каже, що люди «не можуть уявити собі Небеса, тому і не живуть заради них». Як влучно! Досвід на Небесах був найреальнішим із усього, що я колись переживав. Я не хотів повертатися звідти. Коли ви побували там, бути тут вам уже не хочеться. Та коли я все ж повернувся, то з потрійним запалом узявся допомагати людям зрозуміти безцінний дар Небес, який Бог передає нам через Ісуса.

Я невтомно молюся, аби якнайбільше людей прочитало цей зважений, актуальний і глибокий аналіз біблійної розповіді про Небеса та історій небагатьох щасливчиків, які пізнали Небеса за час короткої розлуки із Землею й усвідомили нагальну потребу підготуватися до переходу у вічність.

Що ж, тепер спробуйте «Уявити собі Небеса» ...

РОЗДІЛ 1

Якби ж ви знали, що на вас чекає!

— Я різко підхопився на ліжку. Котра година? Глянув на тумбочку біля ліжка, але годинника не було — забрали. І де взагалі мої речі? Розклад потягів? Наручний годинник?! Я роззирнувся кімнатою. Вона була такою крихітною, я таких іще не бачив.¹

Це сталося 1943 року в таборі Барклі у штаті Техас — Джордж Річі вступив до армії, щоб боротися з нацистами. У розпал навчання у військовому таборі йому повідомили, що армія направляє його до медичної школи — його мрія здійснюється! Але погода і вишкіл далися взнаки: того тижня, коли мін мав вирушати в Річмондську школу на навчання, Річі зліг із двосторонньою пневмонією. Вранці він планував сідати на потяг, але посеред ночі прокинувся увесь спітнілий, серце колотало, мов відбійний молоток, температура сягнула 40,5 градусів. Під час обстеження на рентгені він відключився.

— Де я був? — думав Річі.

«І як там опинився?

Я все намагався пригадати. Рентгенівський апарат, точно! Мене відвели до кабінету рентгенології і... схоже, я знепритомнів чи щось таке.

Потяг! Я ж запізнюся на потяг! Я в паніці зістрибнув з ліжка, став шукати одяг...

Обернувся. І застиг.

На ліжку хтось лежав.

Я наблизився на крок. То був доволі юний чоловік із коротким каштановим волоссям, він не ворухився. Але, як [таке] можливо?! Я ж щойно сам підвівся з цього ліжка! Секунду я намагався розгадати таємницю [чоловіка в моєму ліжку]. Дивно було про таке думати — та я все одно не мав на це часу.

Санітар! Мабуть, мої речі в його кабінеті! Я кулею вилетів із крихітної кімнатки й оглянувся навколо... [Коридором] йшов сержант, у руках — таця з інструментами, накритими рушничком. Навряд чи він міг мені щось підказати, та я все одно зрадів побачити хоч когось не в ліжку і рушив йому назустріч.

— Перепрошую, сержанте, — мовив я. — Ви часом не бачили санітара з цього відділення?

Сержант не відповів. Навіть очі на мене не підвів. Йшов собі далі, просто на мене в лоб, і не думав сповільнитися.

— Обережно! — крикнув я».

Сержант пройшов крізь Джорджа, ні штовхнувши його, ні розсипавши інструменти, — але як? Річі було байдуже, він думав тільки про те, щоб не спізнитися на потяг до Річмонда. Медична школа чекати не буде. Рішуче налаштований знайти спосіб потрапити в Річмонд, навіть якщо пропустить потяг, Джордж рушив коридором і вийшов у двері.

«Не усвідомлюючи, як там опинився, я вже йшов вулицею, навіть не йшов, а летів — так швидко я ще ніколи в житті не мчав. Було не так морозно, як напередодні ввечері, сказати по правді, мені взагалі було ні холодно, ні жарко, в прямому сенсі.

Я глянув під ноги й очманів: замість землі під ними, я побачив верхівки мескітових деревець. Я мчав у п'яті замерзлою пустелею, мені здавалося, що табір Барклі лишився десь далеко позаду. Мозок твердив мені, що я так не вмю, що це неможливо, однак... саме це зі мною й відбувалося.

Унизу миготіло місто, не перехрестях блимали вогні світлофорів. Що за маячня? Людина не може літати без літального апарата, та й я занизько, як для літака...

Піді мною протікала навидовижу широка річка. Через неї перекинувся довгий високий міст, а на протилежному березі розкинулося величезне місто — я в таких іще не бував. От би там приземлитись і знайти когось, хто підказав би, куди йти...

Я помітив миготливе блакитне світло. Це сяяла неонава вивіска над дверима одноповерхової будівлі з червоним дахом, а за вітриною на скло спиралася рекламна табличка пива *Pabst Blue Ribbon*. “Кав’ярня” — тріпотіли літери над дверима, крізь шибку на тротуар падав промінь світла...».

Вулицею до нічної кав’ярні швидкими кроками наближався чоловік.

«Хоча б спитаю в нього, що це за місто, подумав я, і куди я взагалі прямую. Щойно мені спала ця думка, вона наче миттєво стала дією — я раптом опинився на тротуарі...

— Не підкажете, — мовив я, — що це за місто?

Він ішов собі далі.

— Прошу пана! — сказав я голосніше. — Я не місцевий і був би вельми вдячний, якби...

Ми якраз дійшли до кав’ярні, чоловік повернув до дверей і взявся за клямку. Може, він глухий? Я випростав ліву руку — хотів торкнутися його плеча.

Але нічого не торкнувся».

Рука Джорджа Річі пройшла просто крізь чоловіка. Розгубившись, він хотів спертися на телеграфний стовп, щоб подумати... але його тіло просто пройшло крізь нього. Тоді Джорджа вперше осяяло, що він, мабуть, помер. Сержант, який пробіг крізь нього... тіло в його ліжку...

Він вирішив спробувати повернутися до свого тіла. Щойно це рішення сформулося, він уже покидав місто біля ріки і ще швидше мчав туди, звідки прибув. Джордж повернувся на базу і став метушливо шукати своє тіло, оглядаючи весь шпиталь, палату за палатою. Самотність,

що охопила його в незнайомому місті, переростала на паніку — він нестямно намагався знайти себе, та навіть не міг попросити про допомогу.

Щось дивне коїлось і з часом. Здавалося, у цьому світі не працювали правила про простір, швидкість і матерію. Джордж утратив відчуття часу: чи все це сталося за долю секунди, чи триває багато годин? Нарешті він натрапив на чоловіка в ліжку з пернем на пальці лівої руки — маленькою золотою совою в овалі чорного оніксу. Це ж його перстень! Простирадло накривало його всього з головою!

Джордж почувався таким живим, справжнім собою — ніяк не міг усвідомити, що він уже мертвий. Але тепер усвідомив. Джордж у розпачі опустився на ліжко.

Світло в палаті стало яскравіше й сильніше й сильніше.

«Я зачудовано спостерігав, як яскравішало світло, що випромінювалося бозна-звідки, наче сяяло одразу звідусіль... Воно було неможливо сліпуче, наче від мільйона зварювальних ламп. Зненацька в моє здивування увірвалася прозаїчна думка, мабуть, згадалась якась лекція з біології, яку я слухав на парі в університеті: "Добре, що я не маю зараз фізичних очей, — подумав я. — Інакше це світло за мілісекунду спалило б мою сітківку".

Ні, поправив я себе, не світло.

Він.

Він надто яскравий, щоб на Нього дивитися. Тепер я побачив, що це не світло, а Чоловік зайшов у кімнату, чи радше Чоловік, зітканий зі світла...

У мить, коли зрозумів, що побачив Його, в мозку саме собою виникло веління: "Підведися!". Слово линуло зсередини мене, але було таке владне, якими ніколи не були мої думки. Я підвівся і шойно випростався, відчув глибоку впевненість: ти в присутності того самого Сина Божого».

Він мав на увазі Ісуса, Сина Божого, про якого йому розповідали на заняттях суботньої школи: лагідного, смиренного, навіть знесиленого. Але перед ним була сама Сила, поєднана з безумовною любов'ю, що його переповнювала.

«Вражаюча любов. Любов, що перевершувала найсміливішу фантазію. Ця любов знала про мене все, негідне любові: про сварки з мачухою, про мій вибуховий характер, про мої неконтрольовані думки про секс, про кожну злу себелюбну думку і дію від самого мого народження — і все одно приймала та любила мене.

Коли я кажу, що Він знав про мене все, — я просто констатую очевидний факт. Адже в палаті разом із Його сліпучою присутністю — одночасно, хоч я і мушу описувати все по черзі — з'явилися всі до одного епізоди мого життя. Усе, що колись зі мною сталося, було просто в цій палаті, мов на долоні, тут і зараз, і, здавалося, відбувалося просто негайно.

Як таке могло бути — я й гадки не мав...

Я завмер і дивився на себе-третьокласника, що стояв біля дошки на уроці мови. Урочисто отримував значок орла перед товаришами зі скаутського загону. Викочував у візку дідуся Дабні на веранду в Мосс-Сайді...

Та інші епізоди, сотні, тисячі, усі осяяні цим пекучим Світлом, у бутті, де час ніби зник. Бо в звичному часі на це пішли б тижні...

Тут була кожна дрібничка за двадцять років життя, і я переглядав їх усі одразу...

— Як ти прожив своє життя, що можеш Мені показати?..

Це питання, як і все, що Він випромінював, було наповнене любов'ю. Чи багато ти любив у своєму житті? Ти любив інших, як Я люблю тебе? Всеціло? Безумовно?

... Але ж я навіть не знав, що така любов можлива. Хтось мав сказати мені — обурено подумав я. Проте хоч зараз я дізнаюся, якою була мета мого життя...

— Я вже розповідав тобі.

Але як? Я досі намагався виправдатися. Як Він міг розповісти мені, щоб я не почув?

— Я відкрив це тобі своїм життям, яке прожив. Розповів смертю, якою помер. І якщо ти не відводиш мене від Мене очей, то побачиш ще більше».²